

KAZAYA RAZI OLMA

<"xml encoding="UTF-8?">

DOKUZUNCU BÖLÜM

KAZAYA RAZI OLMA

Mümin kimsenin Resulullah ve Ehl-i Beyt'ine (Allah'ın selamı ve rahmeti onların üzerine olsun) uymakla nasıl yükseldiğini açıklamaya çalıştık. Usul-u Kâfi kitabında İbn-i Yafur İmam Sadık'ın

(Allah'ın selamı ona olsun) şöyle buyurduğunu nakleder:

"Hiç bir zaman Resulullah (s.a.a) olup biten bir olaya, keşke böyle olsaydı demezdi."

Bunun nedeni ise o hazretin kazaya rızayla çelişen bir şey söylemek istemeyişidir.

O halde müminlerden olup biten olaya rıza göstermeleri istenmektedir.

Vuku bulan olaya razı olmayıp aksini temenni etmek, olayların hikmetini bilmemekten kaynaklanmaktadır. Eğer insan vuku bulan bir olayın ne gibi bir hikmeti olduğunu bilseydi onun aksini temenni etmezdi. İnsan olayların hikmetleri üzerinde düşünürse bunların çoğunun hikmetinin aşikar olduğunu görür ve bu takdirde başa gelene razı olmak ona kolay olur. Hikmetini bilmediğini ise hikmetini bildiği şeylere atfedip, her ne kadar ben bilmiyorsam da bunun da bir hikmeti vardır der.

Velhasıl, herşeyin birçok hikmet ve mashalatı vardır. Eğer insan Allah Teala'ya dönüp olayların gerçek yüzünü bildirmesini isterse Allah Teala onun kabiliyet çaba ve iradesi miktarınca olayların gerçek yüzünü ona gösterir. Bu yol ise Allah'ın kazasına razı olmak için en yakın yoldur. Ama hikmetini bilmediği halde kazaya razı olmaya kendini razı etmek bu kadar kolay değildir.

Şiadan bazısına rüya aleminde İmam Hasan'dan (Allah'ın selamı ona olsun) onlara son derece yakın olup istediği zaman onları görebilme makamına ulaşmay istemesi üzerine İmam ancak şu şiiirdeki sıfatları kazanmakla böyle bir makama ulaşabileceğini buyurmuştur:

Gamlardan çıkarak
Olayları ilahi kazaya bırak
Yol bazen genişler
Bazen dünya sana dar olur
Ağırına giden bir çok şey
Sonunda sana rıza gösterir
Allah Teala istediğini yapar
Sen Allah'a itiraz etme
Allah sana güzellik versin
Olayları geçenlerle mukayese et

Bu şiir amel eden için her derdin devasıdır. En önemli noktası da kazaya rıza göstermektir. "Buna da, sabredenlerden başkası kavuşturulamaz. Ve buna, büyük bir pay sahibi olanlardan başkası da kavuşturulamaz." [14]

Hikmet kaynağından kaynaklanan bu şiirde bu yüce makama ulaşmak için gerekli olan bazı hidayetler vardır. Burada onlara değinmekte yarar görüyorum:

1- Gamlardan arınmak yukarıda işaret olunan yüce dereceye ulaşmak için en büyük zaruretlerdendir. Çünkü gam kalbi tahrip eden en önemli faktörlerdendir. Kalp onunla meşgul olduğu müddetçe Allah Teala'ya yönelmez. Allah Teala'ya yönelmeyen kalbi de karanlıklar bürür. Vücut yapısı bozulur. Hatta bazen insanı zahmet veya helakete düşüren ağır hastalıklara bile neden olur.

Sonra artık tedbir ve çare bulmaktan aciz kaldı mı sanki, Allah Teala onun bu durumundan sorumluymuşcasına Hak Teala'ya karşı şikayet etmeye başlar ve uygun olmayan sözler söylerler.

Bütün bunlar Allah Teala'nın maksadını ve Ehl-i Beyt'in sünnetini bilmemekten ve kötülüğe emreden nefsin çirkin alışkanlıkları yüzündendir.

Ama Ahl-i Beyt (Allah'ın selamı onların üzerine olsun) mümin bir kimsenin kalbinin Allah Teala'ya yönelebilmesi için bütün gamlardan arınması gerektiğini buyurmaktadır. Allah Teala Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyuruyor:

"Bunlar, iman edenler ve kalpleri Allah'ın zikriyle mutmain olanlardır. Haberinizi olsun; kalpler yalnızca Allah'ın zikriyle mutmain olur." [15]

O halde kalp Allah Teala'nın zikrine yönelip O'nun lütuf, şefkat, rahmet ve bağışını hatırladı mı bütün gam ve kederleri bertaraf olur. Çünkü gam ve keder, insanın nefse yönelip onun gereği olan acizlik, sıkıntı, hayrete düşmek ve elde ettiği şeylere hırslanmasından kaynaklanır. Ama her uzağın onun nezdinde yakın olduğu ve her zorun onun elinde kolay olduğu, her şeye oranı aynı olan Hak Teala'ya yönelirse ne gam kalır, ne de üzüntü ve keder.

Dönüşü olmayan bir geçmişe mi üzüleceksin? Allah Teala onun kat kat fazlasını verir. Onu kaybetmek zarar değil, bir ticaret de olabilir. Bir şeyi kaybetmekle karşısında sayısı belli olmayan binlerce şey kazanmışsan, bu nasıl zarar olabilir?

O halde kalp ancak Allah Teala'yı anmakla huzur bulur. Nefsi ve onun dar alemine yönelip ihtiras ve cimrilik bataklığına düşerek rahatlıktan ümitsizliğe kapıldığında ise ıstıraplanır.

Gamlardan kurtulmak Allah Tealaya yönelmeye sebep olur veya Allah Teala'ya yönelmek ve onu anmak gamları giderir.

Allah'ın kazasına rıza göstermekle kazanılan en az şey gam ve kederden kurtularak Allah Teala'ya yönelmektir. İşte bu durumda kul, Allah Teala'nın gizli ve açık lütüflarını gürüp bütün kullarının tüm işlerine yettiğini anlar.

Bu konuda Allah Teala buyuruyor ki: "Allah, kuluna kâfi değil midir?" [16] O halde işleri onun kazasına bırakmaktan başka kurtuluş yolu yoktur. Allah Teala her ne kadar sebeplere başvurmayı da emretmişse de ancak mutlak olarak emretmemiştir. Buna göre o sebeplere dayanmadan ve onlara bağlanmadan

sadece Allah Teala'nın emrine itaat etmek amacıyla sebeplere başvurulmalıdır. Eğer o sebepler etkili olursa Allah Teala'nın emriyle olur, ama etkili olmazsa bu durumda bir kul olarak vazifesini yerine getirmiş olur. İşleri hikmete uygun olarak yürütmek Hekim olan Allah Teala'ya düşer. Kul ise ancak işi O'na bırakarak sabretmeli, teslim ve razı olmalıdır.

Allah'ın kazası istendiği gibi olursa ne iyi. Ama eğer istendiği gibi olmazsa kulun vazifesi zorluklar nihayet rahatlığa ve darlıklar genişliğe dönüşür diyerek kendisine teselli etmektir.

Yine Hekim olan Allah Teala'nın, kulunun herhangi bir hale güvenerek gaflete düşmemesi için halleri değiştirebileceğini düşünerek bütün hallerde hedefinin sadece Allah Teala'ya güvenmek olduğunu, rahatlık içinde olsa da her an durumunun değişebileceğini bilmesidir. Zor hallerde ise

kulun Allah Teala'ya ihtiyacı daha fazladır.

Çünkü belaya tahammül etmeye güç yetiremez. O halde ister rahatlıkta olsun, isret zorluk ve darlıkta Allah Teala'ya sığınıp işi ona bırakmalı, ne kendine bir şey verdiğinde ona kapılıp kendini yitirmeli ve ne de bir şey kaybettiğinde kederlenmemelidir. Çünkü O buyuruyor ki: "Öyle ki, elinizden çıkana karşı üzüntü duymayasınız ve size (Allah'ın) verdikleri dolayısıyla sevinip-şımarmayasınız." [17]

Özellikle bu belaların çoğu imtihan içindir. Kulun durumu sabretmek, aciz olmak veya rahatsız olmaktan birisi olarak ortaya çıkıp kulun bunun farkına vardığı zaman Allah Teala o belayı ondan alıp akıbetini kolaylık kılar. İşte Hz. İmam'ın "Zor olan bir çok işin sonunda rıza vardır." sözünün anlamı budur. İmtihan için olan belalarda genellikle uzun bir zaman geçmesine gerek kalmadan sadece belanın vuku bulmasıyla imtihan gerçekleşmiş olur.

İmam'ın (a.s) "Allah istediğini yapar; sen itiraz etme" sözü ise Allah'ın kazasına itiraz etmekten sakınmaktır. Hz. Ali (a.s) Nehc-ül Belağa'da şöyle buyurmaktadır: "Dünya için üzgün olarak sabahlayan kimse Allah'ın kazasına dargın olarak sabahlar."

Usul-u Kâfi'de ise İmam Sadık (Allah'ın selamı onun üzerine olsun) şöyle buyuruyor: İmam Hasan (as) bir gün Abdullah b. Cafer'i görünce ona "Ey Abdullah" buyurdu "Mümin bir kimse, hakkında Allah Teala hakemlik ettiği halde Allah'ın kazasına dargın olup kendi makamını nasıl hor ve hakir görebilir? Kalbinde rızadan başka bir şey olmayan kimse Allah'a dua ettiğinde duasının kabul olmasını ben tazmin ederim" buyurdu.

İmam'ın, "Allah sana hayır versin. Onları geçmişle mukayese et" sözü ise Allah Teala'nın yüce ve güzel bahşişlerini düşünmeyi hatırlatmaktadır. Çünkü kul bunları düşündüğünde kendisini dize getiren belalar karşısında Allah Teala'nın onu yalnız bırakmayacağını anlar. Misbah-uş Şarie adlı kitapda İmam Ali'ye nispet verilen şu şiir bu iki manayı içermektedir:

Allah'ın bana kısmet ettiğine razı oldum
İşimi beni yaratana bıraktım
Geçmişte bahşişte bulunduğu gibi
Gelecekte de bahşişte bulunacağına eminim.

Bu konuda şu kudsi hadis de meşhurdur:

"Allah Teala buyuruyor ki: Benden başka ilah yoktur. Benim belama sabredip kazama razı olmayan kendisine benden başka bir rabb bulsun."

Allah'ın bu tehdidi akly olan için bir nasihat, cahil için de bir tembihdir.

Huseyin b. Halid der ki, İmam Rıza (a.s) babaları vasıtasıyla Resulullah'ın (s.a.a) bu konuda şöyle buyurduğunu nakletti:

"-Allah Teala buyuruyor ki: "Benim kazama razı olmayıp kaderime inanmayan kendisine benden başka bir ilah bulsun" ve Allah'ın her kazasında mümin için bir hayır vardır."

Kardeşim! "Allah, dilediğini ortadan kaldırır, dilediğini de bırakır. Ana kitap O'nun katındadır."

[18]

Kula kaza inerken ilk olarak belirsiz olur; yani görünüşte bela ve ceza şeklinde olsa bile hem nimet ve hem de gazap olabilir. Eğer kul Allah'a karşı hüsn-ü zanda olup onu hayıra yorumlaryarak kalben O'nun kazasına razı olursa Allah Teala görünüşte bela olan şeyi nimete çevirir. Fakat aksi takdirde iş de aksine olur.

O halde kul kötü zannı ve kazaya razı olmayıp imtihanlardan son derece rahatsız olması yüzünden devamlı başına bela gelmesine sebep olur ve aslında nimet olan kazaları da günah ve azaba çevirir. Cevahir-is Saniye kitabında İmam Rıza (a.s) babaları vasıtasıyla (Allah'ın selamı onlara olsun) Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakleder:

"Allah Teala peygamberlerinden birine: Falan padişaha falan zamanda canını alacağımı haber ver, diye vahyetti. Belirlenen vakit gelip çatınca Allah'ın daveti sonucu o padişah tahtından yere düştü ve hemen peşinden, "Allah'ım, çocuğmu büyütüp, işimi sona erdirinceye kadar bana mühlet ver" diye dua etti.

Bunun üzerine Allah Teala tekrar peygamberine vahyederek, git o padişaha söyle, ben mühlet verip ömrünü onbeş sene uzattım, buyurdu. Peygamberi Allah Teala'ya, ey Rabbim; sen biliyorsun ki ben hiç bir zaman yalan konuşmam, dedi. Allah Teala bunun üzerine, sen ancak bir memursun; git emrimi ulaştır. Allah'tan ne yaptığı sorulmaz, diye vahyetti."

Kısacası; Allah Teala'ya dönerek O'na sığınmak, olay vuku bulmadan önce sadak vermek ve dua edip sıla-i rahim yapmak Allah'tan gelen kazayı değiştirdiği kesindir.

Allah'ım; eğer katında şikayetçi, rızıktan mahrum ve geliri az bir kul sam, beni mesut, rahmetinin kapsamına giren ve rızkı fazla olan bir kul olarak yaz. Çünkü sen buyurmuşsun ki: "Ana kitap onun katındadır." Allah'ın selam ve rahmeti Muhammed ve Ehl-i Beyt'ine olsun.

Kul rabbinin kazasına nasıl razı olmayabilir? Oysa İmam Rıza (a.s) babaları yoluyla Resulullah'tan (s.a.a) şöyle nakleder:

"Allah Teala buyuruyor ki: Ey Ademoğulları; benim hidayet ettiklerim dışında hepiniz dalalettesiniz. Benim gâni ettiklerim dışında hepiniz fakirsiniz. Benim kurtardıklarım dışında hepiniz helakettesiniz. Benden isteyin sizi hidayet edeyim ve ilerlemenizi kendim üzerime alayım. Bazı mümin kullarım var ki,

fakirlikten başka hiç bir şey onları ıslah etmez. Kendisini gâni etmem onu fasit eder. Bazı kullarım var ki sıhhaten başka bir şey ıslah etmez; kendisini hasta etmem onu bozar. Bazı kullarım da var ki, bana ibadet edip geceleyin benimle raz-u niyaz ederler. Fakat ben onları sevdiğim için kendilerine uyku verip sabaha kadar uykuda tutarım. Sahableyin uykudan uyanınca nefsinin kınayarak ona karşı kırgın olur.

Ama onu kendi istediği halde bırakırsam yaptığı ibadetten dolayı kibirlenir. Kibirlenmesi ve kendini beğenmesi yüzünden helak olur ve diğer abidlerden yukarı çıkıp kendi çabasıyla suçlulardan öne geçtiğini sanarak bana yaklaştığını sandığı halde benden uzaklaşır. Amel edenler amelleri iyi bile olsa amellerine güvenmesinler. Günah işleyenler ise günahları her ne kadar fazla olsa da benim kendilerini affedeceğimden ümit kesmesinler. Sadece benim rahmetime güvenip fazlımı beklesin ve benim lütfuma emin olsunlar. Çünkü ben kullarımı kendi salahları icab ettiği şekilde yönetiyorum. Benim onlara lütfüm çoktur, durumlarından da haberim var."

Kazaya Rıza Konusunda Ehl-i Beyt'in (A.S) Buyruklarındaki Bazı Noktalar

Kazaya rıza konusunda Ehl-i Beyt'in (a.s) buyrukları yüce makamları içermektedir. Bu buyruklarını, ehline ulaşması ümidiyle kitapların sayfalarında emanet bırakmışlardır. Gerçi buna ehil olan kimseler çok azdır.

"Kullarımdan şükretmekte olanlar azdır." [19] Kitabımızın bu buyruklardan bazısını içermesini Allah Tealadan niyaz ederim. O hazretler bir belayla karşılaştıklarında kendilerini savunmaya

kalkışmayıp özel bir emir gelip belayı dua ile defetmeye emretmeyince onu teslim olarak ve sabırla karşılamayı alışkanlık etmişlerdi.

İşte bu yüzden dua ile her şeye sahip olmaya güçleri yettiği halde bazen çok az yemekle yetinip Allah Teala karşısında eğilip huzu ederlerdi. Bütün bunlar dua ile kendilerine yardımda bulunmayıp sabır yönünü retcih etmeyi kendilerine zorunlu kıldıkları içindir. Oysa ki, sabır etmek veya sabır etmeyip dua ederek kendilerini savunmak konusunda serbest idiler. Fakat sabretmek onlara göre daha faziletlidir. Onlar özel bir emir gelmedikçe en faziletli olanı bırakıp diğerini tercih etmezlerdi.

İmam Zeynülâbidin'den (Allah'ın selamı ona olsun) nakledilen şu olay buna en açık örnektir:Şia'larından biri yoksulluğundan yakındığında İmam (a.s) ona karşı şefkatinden dolayı ağlıyordu. Adam İmam'a (a.s), "Ey mevlam, ağlama büyük musibetlere mahsus değil midir?" demesi üzerine İmam (a.s) "Bir mümin, mümin kardeşinin yoksulluğunu görüp de ona yardım edememesinden daha büyük müsibet mi olur?" buyurdu. Bunu duyunca adam İmam'ın yanından ayrılıp gitti.

Daha sonra bazı nasibilerin (Ehl-i Beyt düşmanlarının) İmam (a.s) hakkındaki "Bunların işi ne kadar gülünç! Bir yandan bütün göklerin ve yerlerin kendi ellerinde olduğunu söylerken, bir yandan da dostlarına en küçük yardımda bulunmaktan acizdirler" dediklerini duyunca rahatsız olup tekrar İmam'ın (a.s) yanına dönerek, "Nasibilerin sözleri bana fakirliğimden daha ağır geliyor" dedi. İmam (a.s) "Onlara yazıklar olsun" dedi,

"Onlar Allah'a hiç bir şey önermeyen velilerin olduğunu bilmiyorlar mı? Ey Allah'ın kulu, artık Allah senin durumunun iyileşmesine mücade etmiştir" buyurdu. Sonra da İmam (a.s) ona kendi sahur ve iftar yiyeceği olan iki ekmek verdi. Çok geçmeden adam Allah'ın lütfüyle bir balığın karnından çıkan mücevheri çok yüksek bir fiyata satarak büyük servet sahibi oldu ve imamın kendisine verdiği iki ekmeği de geri verdi.

Görüldüğü gibi İmam (a.s) kedilerini Allah Teala'ya bir şey önermeyen evliyalarından sayıyor.

Bunun bir benzeri de Hz. Selman'ın başından geçmiştir. Selman Yahidi'lerin elindeyken ona türlü eziyetler yapıp döverek, "Niçin Muhammed'in hürmetine bizi helak edip seni elimizden kurtarması için Allah'a dua etmiyorsun?" diyorlardı. Selman ise onlara cevaben: "Ben Allah'a

bana daha çok sabır vermesi için dua ediyorum.

Çünkü Allah sizin neslinizden mümin bir kul yaratmayı taktir etmiş olabilir. Ben sizin helak olmanız için dua edecek olursam o müminin imana ulaşmasına engellemiş olurum" diyordu ve onlara beddua etmedi ve Resulullah (s.a.a) onların neslinden mümin bir kulun çıkmayacağını haber verip onlara beddua etmesini emredinceye kadar sabretti. [20]

Selman'ın bu hareketi tuhaf değildir. İşte bu yüzden Resulullah (s.a.a) onun hakkında "Selman biz Ehl-i Beyt'tendir" buyurmuştur.

Buna ayrı bir örnek de Resulullah'ın (s.a.a) miraca gittiğinde oradaki namazların farz oluşudur. Allah Teala Resulullah'a elli vakit namaz farz kılmıştı. Resulullah (a.s) Hz. Musa'nın (a.s) tavsiyesi üzerine Allah Teala'dan namazları azaltmasını istedi. Günde beş vakit namaza ulaşınca kadar bu isteği tekrarladı.

Günde beş vakit namaza ulaşınca Hz. Musa (a.s) dönüp yine azaltmasını istemesini tavsiye etti. Ama Resulullah (s.a.a), "Artık Allah Teala'dan utaniyorum." buyurdu. Bunun üzerine Allah Teala vahyederek "Sen beş vakit namaza sabretmeyi kabul ettin, ben de o beş vakit namazı elli vakit namaz yerine kabul ediyorum" buyurdu.

İşte Hz. Musa'nın (a.s) isteği de namazların azaltılmasını istemesi için özel bir emrin yerindeydi. Bundan önce namazların azaltılmasını istemek doğru değildi. Resulullah'ın (s.a.a) niçin daha önce namazların azaltılmasını istemediği sorusuna verdikleri cevapta bu nokta açıkça görülmektedir.

Velhasıl, diğer peygamberler bazen bazı belaların defedilmesi veya ümmetlerine farz kılılan bazı mükellefiyetlerin azaltılmasını Allah Teala'dan isterlerdi. Ama peygamberimiz (Allah'ın selamı ona ve Ehl-i Beyt'ine olsun) ve Ehl-i Beyt'inin hiç bir durumda Allah Teala'dan mükellefiyetlerin azaltılmasını

veya değişmesini istemelerine rastlanmamıştır. Fakat onlar kendilerine farz kılınan her şeyi kabul edip teslim olduklarından Allah Teala lütfuta bulunarak bazı şeyleri bizlerden effetmiş veya hafifletmiştir. İşte bu yüzden de İslam dini en kolay din oldu ve Resulullah "Ben size kolay bir din getirdim" buyurdu.

Akil b. Ebutalib'in Ebuzer'e Rebeze'ye sürüldüğünde dediği söz ne de güzeldir. Ebuzer Rebeze'ye sürüldüğünde Hz. Ali, İmam Hasan, İmam Hüseyin ve Akil onu uğurlarken Akil Ebuzer'e hitaben dedi ki: "Belanın defedilmesini istemen tahammülsüzlüğünden, afiyetin geciktiğini sanman ise ümitsizliğe kapılmandandır. O halde hem tahammülsüzlük ve hem de ümitsizliği bırak ve 'Allah bize yeter. O ne güzel vekildir', de."

Ehl-i Beyt'in özel ahsabı olan ve onlardan nur alanlar için bu yüce makamlar yadırganılmayan şeylerdir. Sen de bu makamdan payını almaktan, şeytanın bazılarının diline düşürdüğü "bu makamlar Ehl-i Beyt'e mahsustur ve bu konudaki emirler bizim gibilerine yönelik değildir" şeklindeki sözlere aldanarak geri kalma.

Gerçekten de bu gibi sözlere aldananlar çok büyük bir hayret ve dalelet içerisindeyler. Bizim aklımızın aldığı bu makamlar Ehl-i Beyt'in (Allah'ın selamı onlara olsun) kölelerinin, hatta en aşağı kölelerinin makamıdır. Ama onların kendilerine has olan makamlar ise akıllarıdan kat kat uzaktır.

Kim Süreyya yıldızına ulaşabilir? Ancak Allah Teala buyuruyor ki: "Resulullah size güzel bir örnektir." [21] Ehl-i Beyt (Allah'ın selamı onlara olsun) Peygamber'in (s.a.a) ahlak ve âdabını onlara uymamız için bize aktarmışlardır. Eğer Peygamber'e (s.a.a) isnat edilen her şey o hazretin kendine has olsaydı artık ona uymanın bir anlamı kalmazdı. Bazı rivayetlerde geçtiği üzere Ebuzer-i Gıffarî sevaba ulaşmak için hastalığı selametliğe tercih ederdi. Ama imamlardan biri bu olayı naklettikten sonra buyurdu ki:

"Fakat biz selametliğimizde selametliği ve hastalandığımızda ise hastalığı severiz." Masumiyet kaynaklarından kaynaklanan bu söz, ister sevilen ve ister sevilmeyen kazaya rıza gösterme makamının sevilmeyenin sevabına erişmek için sevilene tercih etmek makamından daha faziletli olduğuna işarettir. Bu konuda hiç bir şüphe yoktur. Çünkü sevilmeyenin takdir edildiği zamanda onu istemek sevilmeyeni seçmeğe eşittir

. Öten yandan selametlikte ise sevap amacıyla da olsa hastalığı tercih etmemek bir üstünlüktür. Her ne kadar sevap için nefsi böyle zorluklara razı edip onu arzulamak Ebuzer gibilerinin dışındakilerin ulaşamayacağı yüce makamlardandır. Ama bunda Allah Teala'ya öneride bulunup kazasına rıza göstermemek şüphesi vardır.

İmam (a.s) ise bu şüpheyi gidererek gerçek itidal ve Resulullah'ın (s.a.a) "Hud suresindeki bir ayet beni ihtiyarlattı" sözüyle zorluğuna işaret ettiği tam istikamet makamı olan bu hikmetin zorluğunu belirtmiştir. O ayet şöyledir: "Emredildiği şekilde istikamet et" [22]

[12] - Nahl/90.

[13] - Haşır/9.

[14] - Fussilet/35.

[15] - Ra'd/28.

[16] - Zümer/36.

[17] - Hadid/23.

[18] - Ra'd/39.

[19] - Sebe'/13.

[20] - Bu olay İmam Askeri'nin (a.s) "Gayba inananlar" ayetinin tefsirinde nakledilmiştir.
İsteyenler oraya müraccaat ederek olayı tafsilatlı bir şekilde görebilirler.

[21] - Ahzab/21.

[22] - Hud/112